

Llorenç García i Geira, nascut a Sant Carles de la Ràpita, coneix l'obra tradicional com pocs. S'hi mou des que tenia catorzé anys, i això li ha proporcionat un bagatge important per a la seva feina d'arquitecte.

"Els meus pares, l'Antonio i la Maria Cinta, vivien en el suburbi de la gran ciutat. Ell és un paleta dels d'abans, capaç de fer una obra des dels fonaments fins als enrajolats i enguixats. De ben jovenet vaig començar a treballar amb ell, a l'hora que estudiava. Però ell volia per als seus fills una feina millor, no tan dura, sotmesa a les inclemències del temps i als accidents, com la seva" explica. Però continua: **"Vaig aprendre a desenvolupar-me en qualsevol càrrec dins de l'obra tradicional, des de fer pressupostos i facturacions fins a replantejar i controlar els rendiments del personal"**. Sense saber ben bé on es ficava va iniciar els seus estudis d'arquitectura, que gràcies a la seva facilitat en l'aprenentatge de les matemàtiques i el càlcul d'estructures, va aconseguir culminar amb èxit.

En Llorenç, membre de l'Agrupació d'Arquitectes Pericials i Forenses de Catalunya, té una visió molt clara de què és l'arquitectura aplicada i de quin és el paper de l'arquitecte: **"Per a mi, la professió d'arquitecte ha canviat molt des dels seus orígens, i avui és bàsicament una feina tècnica i d'equip. El nostre equip, compost per en Manel, en Miquel Àngel, en Matías, en Pere, la Susanna, en Josep Maria, en Marc, en Pau i l'Albert és pluridisciplinar, i això ens permet fer front a les necessitats actuals de l'arquitectura"**. I segueix: **"S'ha de diferenciar entre l'arquitectura com a art i com a artesanía. Jo em considero un treballador de la construcció, amb un càrrec determinat, però no sóc un arquitecte-artista. Un dels inconvenients de l'estudiant d'arquitectura és creure que tots han de ser dissenyadors i genis, i no pensen que l'arquitecte la majoria de vegades no el deixen ser més que un tècnic a l'obra"**. El nostre protagonista comenta la relació que té aquest fet amb l'evolució històrica: **"Abans l'arquitecte feia l'església, el palau i la casa del senyor més ric del poble, i les altres cases les feia el mestre d'obres, ajudat per uns artesans. Avui dia, totes aquestes professions que ajudaven l'arquitecte pràcticament han desaparegut"**. Demanem a en Llorenç que s'expliqui, i comenta: **"L'empobriment cultural d'aquests oficis és general. Suposo que està íntimament relacionat amb el fet que ara la mà d'obra és caríssima i s'ha de recórrer a productes industrialitzats"**.

En Llorenç treballa bàsicament en la construcció d'habitatges, tot i que ha tocat altres camps al llarg de la seva carrera, i té tant el client privat que demana el seus serveis per fer-se una casa, com el promotor: **"Tant per a un tipus de client com per a un altre, el procés sempre és el mateix, es tracta d'entendre què vol el client, interpretar-ho i donar-li forma. Hem de fer un projecte pensant què és el que aquell promotor vol o què és el que pretén oferir als seus clients"**. A més, sap molt bé que la construcció no deixa de ser un tema econòmic: **"El promotor és qui fixa la superfície mitjana dels habitatges que vol construir, i coneix el seu mercat. Jo seré un bon arquitecte per al promotor en la mesura que li faci un edifici digne, amb un cost controlat, que deixi satisfets els compradors.**

D'altra banda, tampoc puc dir a un client privat que li faré una casa amb la coberta plana si la seva imatge de casa és amb la coberta inclinada. Amb tot això vull dir que dissenyar un habitatge està molt condicionat pels clients".

La feina d'un arquitecte consisteix moltes vegades **"a interpretar quina és l'evolució de la forma de vida de la gent, i tractar de cobrir les seves necessitats"**. El que fa en Llorenç sovint en les seves obres és donar prioritat a la funcionalitat: **"Concebem els projectes donant molta importància a la distribució interior, enfront la imatge exterior. Alguns dirien que això és de mal arquitecte, perquè molta gent es planteja l'edifici des de l'exterior, però nosaltres pensem que un edifici és per sobre de tot per viure"**.

El nostre protagonista és membre de l'Associació de Consultors d'Estructures de Catalunya des dels seus començaments, un col·lectiu que agrupa enginyers, aparelladors i arquitectes. I és que en Llorenç dedica també molt de temps a la seva faceta de calculista: **"És la meva afeció. El que tampoc he volgut mai és que fos la meva única activitat: sempre m'he negat a estar exclusivament dins el despatx calculant, ja he explicat que m'agrada el contacte directe amb l'obra. El que és cert és que hi va haver un moment que em guanyava la vida fent classes de càlcul d'estructures als companys d'universitat"**.

Ens explica: **"Cal dir que inicialment, a l'hora de dissenyar tenia la limitació de pensar que les coses s'han de construir. Quan veig una distribució amb llums estructurals molt grans, el primer que em ve al cap és com s'aguantarà"**.

En Llorenç treballa a l'àrea del Baix Llobregat i també a la seva zona natal, a Sant Carles de la Ràpita. Li demanem que ens parli de les obres que ha fet i respon: **"He realitzat molts edificis d'habitatges, però també vaig treballar durant tres anys com a cap d'equip en la construcció de la Seat de Martorell. Va ser una experiència boníssima. Com a calculista els treballs que més m'han satisfet han estat un pont transportador a la fàbrica de ciment d'Alcanar, i un edifici d'oficines a Alemanya"**. Ens interessem per aquest treball a l'estranger i comenta: **"He observat que els alemanys construeixen amb visió de futur, pensant en l'herència"**.

El Baix Llobregat és una comarca que ha crescut molt els darrers anys, i volem parlar-ne amb en Llorenç García, que reflexiona en els termes següents: **"Les ciutats del Baix Llobregat són ciutats que estan, ens agradi o no, al servei de la gran capital que és Barcelona. Sant Feliu de Llobregat i Sant Joan Despí, que són les poblacions que millor conec, han patit un creixement que no ha estat compensat. És una forma de fer ciutat que no aconsegueix un conjunt harmònic de residència, comerç, lleure i indústria"**.

Amb en Llorenç García i Geira hi podríem conversar molta més estona, perquè té encara moltes coses a dir de la seva ja força llarga experiència a l'obra. Estem convençuts, a més, que l'Àngela i en Llorenç, els seus dos fills, heretaran l'esperit de treball que el caracteritza.



“S’ha de diferenciar entre l’arquitectura com a art i com a artesanía. Jo em considero un treballador de la construcció, amb un càrrec determinat, però no sóc un arquitecte-artista”

Llorenç García - Sant Joan Despí (Baix Llobregat)